

ДЪДО КОЛЕДА

Цѣлъ потъналъ въ снѣгъ и скрежъ,
той дошелъ съсъ тихъ вървежъ
Поогледалъ се на прага,
па заудрялъ съсъ тояга:
чукъ-чукъ, чукъ-чукъ чукъ-чукъ-чукъ
„Абе, кой живѣе тукъ?“

Спѣли всички кротъкъ сънь.
Никой нѣмало навънь —
тежки порти да отвори,
да го срещне въ равни двори
и да викне съ веселъ гласъ:
„Хей, добре дошелъ у насъ!“

Но въ срѣднощния покой
самъ вратитѣ бутналъ той. —
Казватъ нѣмало ключалка,
ни голѣма, нито малка,
що, безъ много „шракъ“ и „щрикъ“,
той да не отвори въ мигъ.

Шарко млъкналъ изведнъжъ —
знаелъ той светия мжжъ.
Влѣзналъ тихомъ въ кжщи госта
най напредъ при батя Коста,
и завчасъ безъ шумъ и звукъ
сложилъ книга, блокъ и чукъ.

После, кротъкъ и смиренъ,
той пристжпилъ къмто менъ
и ми турилъ до кревата
тазъ писалка и шейната,
кимналъ мигомъ съсъ глава,
па прибавилъ и халва.

Спрѣлъ при Лалка той тогасъ,
въ късния срѣднощень часъ,
и си рекълъ: „Тая Лалка,
за писалка — си е малка,
а защо ѝ сж шейни —
щомъ е още въ пелени?“

Рекълъ, сложилъ даръ богатъ —
кукличка и шоколадъ,
и накрай съ усмивка блага
пакъ прекрачилъ той презъ прага
и понесълъ своя кошъ
въ снѣжната, заспала нощъ.

А. Разцвѣтниковъ

СУРВА, СУРВА ГОДИНА

Сурва, сурва година —
старата се измина,
отиде си съ доброто
отиде си съсъ злото.
Иде нова съсъ пѣсенъ,
даръ ни носи чудесенъ:
по ливади тревници
съ вакли, руйни овчици,
златно зърно въ нивята
да се радватъ децата,
ябълчици въ градина,
въ всѣка кжща коприна,
вредомъ медни пчелици,
масло въ пѣстри паници,
сладко зърно въ лозята,
тежки дини въ колата,
бѣли телци въ кошари,
загария въ хамбари,
бѣло платно въ рѣката,
бѣли гжбки въ гората,
здраве на дечицата,
книжки въвъ ржчицата,
та въ мждра наука
да намѣрятъ сполука!
Сурва, сурва година,
старата се измина —
иде нова съ надежда,
сладки думи нарежда!

Василь Павурджиевъ

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО.

Навънь е студъ. Снѣгътъ — лети
отъ черния сводъ небесенъ,
Христосъ, синъ Божи, се роди,
камбанитѣ пѣятъ пѣсенъ
безъ спиръ: „Христосъ се роди“

Въ беднитѣ схлупени хижи,
въ царския разкошенъ палатъ,
тазъ вестъ всѣкжде се нижи
всѣкжде е благодатъ
О, земя ликувай, днесъ!

Съ любовъ велика въ сърцата
пакъ се носи тази вестъ;
снѣгътъ вали надъ земята,
камбанитѣ пѣятъ пѣсенъ —
Христосъ се роди нощесъ!

П. Димитровъ